Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 7ης Νοεμβρίου 2018*

«Αίτηση αναιρέσεως – Κρατικές ενισχύσεις – Προσφυγή ακυρώσεως – Παραδεκτό – Ενίσχυση των πορτογαλικών αρχών για την εξυγίανση του χρηματοπιστωτικού ιδρύματος Banco Espírito Santo SA – Δημιουργία και κεφαλαιοποίηση μεταβατικού πιστωτικού ιδρύματος – Απόφαση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής που κηρύσσει την ενίσχυση συμβατή με την εσωτερική αγορά – Έννομο συμφέρον – Προσφυγή ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως εξυγιάνσεως του ιδρύματος Banco Espírito Santo»

Στην υπόθεση C-544/17 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 18 Σεπτεμβρίου 2017,

BPC Lux 2 Sàrl, με έδρα το Senningerberg (Λουξεμβούργο), και οι λοιποί αναιρεσείοντες, τα ονόματα των οποίων παρατίθενται στο παράρτημα της αιτήσεως αναιρέσεως, εκπροσωπούμενοι από τους J. Webber και M. Steenson, solicitors, καθώς και από τον B. Woolgar, barrister, και την K. Bacon, QC,

αναιρεσείοντες,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι:

η **Ευρωπαϊκή Επιτροπή**, εκπροσωπούμενη από τους L. Flynn και P.-J. Loewenthal,

καθής πρωτοδίκως,

η **Πορτογαλική Δημοκρατία**,

παρεμβαίνουσα πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. Silva de Lapuerta, Αντιπρόεδρο, προεδρεύουσα του πρώτου τμήματος, J.-C. Bonichot, E. Regan (εισηγητή), C. G. Fernlund και S. Rodin, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Mengozzi

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτηση αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες ζητούν την αναίρεση της διατάξεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 19ης Ιουλίου 2017, BPC Lux 2 κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-812/14, μη δημοσιευθείσα, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, EU:T:2017:560), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε ως απαράδεκτη την προσφυγή τους με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως C(2014) 5682 τελικό της Επιτροπής, της 3ης Αυγούστου 2014, σχετικά με την κρατική ενίσχυση SA.39250 (2014/N) – Πορτογαλία – Εξυγίανση του χρηματοπιστωτικού ιδρύματος Banco Espírito Santo (στο εξής: επίδικη απόφαση).

Το ιστορικό της διαφοράς και η επίδικη απόφαση

2 Οι αναιρεσείοντες είναι πιστωτές μειωμένης εξασφαλίσεως του χρηματοπιστωτικού ιδρύματος Banco Espírito Santo SA (στο εξής: BES), κάτοχοι ομολόγων κατηγορίας κατώτερης του 2.

3 Τον Μάιο του 2014, έλεγχος που διεξήχθη από την Banco de Portugal (Τράπεζα της Πορτογαλίας) στον όμιλο Espírito Santo International SA κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ο όμιλος αυτός βρισκόταν σε δύσκολη οικονομική κατάσταση, δυνάμενη να έχει αρνητική επίπτωση στη φερεγγυότητα του BES, του οποίου αποτελούσε τον πλειοψηφικό μέτοχο.

4 Στις 30 Ιουλίου 2014, το BES δημοσίευσε τα αποτελέσματά του για το πρώτο εξάμηνο του 2014, τα οποία έδειχναν υψηλή οικονομική ζημία. Ακολούθησε, κατά τη διάρκεια του Ιουλίου του 2014, σημαντική πτώση των καταθέσεών του.

5 Στο πλαίσιο αυτό, οι πορτογαλικές αρχές αποφάσισαν να υπαγάγουν το BES σε καθεστώς εξυγιάνσεως, που συνεπαγόταν τη δημιουργία ενός προσωρινού πιστωτικού ιδρύματος, του «μεταβατικού πιστωτικού ιδρύματος», στο οποίο μεταβιβάστηκαν οι υγιείς επιχειρηματικές δραστηριότητες του BES. Κατόπιν αυτών των μεταβιβάσεων στοιχείων ενεργητικού και παθητικού στο μεταβατικό πιστωτικό ίδρυμα, τα υπόλοιπα στοιχεία ενεργητικού και παθητικού έπρεπε να παραμείνουν στο BES, το οποίο προοριζόταν να καταστεί «τράπεζα επισφαλειών».

6 Στις 3 Αυγούστου 2014, οι πορτογαλικές αρχές κοινοποίησαν στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή σχέδιο κρατικής ενισχύσεως ύψους 4 899 εκατομμυρίων ευρώ χορηγούμενης μέσω του Fundo de Resolução (Ταμείου εξυγιάνσεως, Πορτογαλία), με σκοπό την παροχή αρχικού κεφαλαίου στο μεταβατικό πιστωτικό ίδρυμα. Μαζί με την κοινοποίηση αυτή, οι πορτογαλικές αρχές διαβίβασαν στην Επιτροπή δύο εκθέσεις της Τράπεζας της Πορτογαλίας, ήτοι, αφενός, μία αξιολόγηση των πιθανών επιλογών για την εξυγίανση του BES, της οποίας το συμπέρασμα ήταν ότι η δημιουργία ενός μεταβατικού πιστωτικού ιδρύματος ήταν η μόνη λύση που θα παρείχε τη δυνατότητα διατηρήσεως της χρηματοπιστωτικής σταθερότητας της Πορτογαλικής Δημοκρατίας και, αφετέρου, μία περιγραφή της ακολουθητέας διαδικασίας για την εξυγίανση του BES. Κατόπιν της τελευταίας αυτής εκθέσεως, οι πορτογαλικές αρχές γνωστοποίησαν στην Επιτροπή την ανάληψη δεσμεύσεων σε σχέση τόσο με το μεταβατικό πιστωτικό ίδρυμα όσο και με την τράπεζα επισφαλειών, με αντικείμενο τη συντεταγμένη εκκαθάρισή τους. Οι κοινές δεσμεύσεις για τα δύο αυτά ιδρύματα αφορούσαν τη διαχείριση των υφισταμένων στοιχείων ενεργητικού, το ανώτατο όριο μισθών και την απαγόρευση αποκτήσεως συμμετοχών, καταβολής τοκομεριδίων ή μερισμάτων και διαφημίσεως μέσω της κρατικής ενισχύσεως.

7 Την ίδια ημέρα, η Επιτροπή εξέδωσε κατά το πέρας του προκαταρκτικού σταδίου έρευνας, βάσει του άρθρου 108, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, την επίδικη απόφαση, με την οποία έκρινε ότι το κοινοποιηθέν μέτρο, ήτοι η εισφορά κεφαλαίου ύψους 4 899 εκατομμυρίων ευρώ από τις πορτογαλικές αρχές στο

μεταβατικό πιστωτικό ίδρυμα συνοδευόμενη από τις δεσμεύσεις που ανέλαβαν οι εν λόγω αρχές, αποτελούσε κρατική ενίσχυση συμβατή με την εσωτερική αγορά δυνάμει του άρθρου 107, παράγραφος 3, στοιχείο β', ΣΛΕΕ (στο εξής: επίμαχη κρατική ενίσχυση).

8 Στο πλαίσιο των δεσμεύσεων των οποίων την ανάληψη γνωστοποίησαν οι πορτογαλικές αρχές προβλεπόταν, μεταξύ άλλων, ότι κανένα περιουσιακό στοιχείο των μετόχων και των κατόχων ομολόγων μειωμένης εξασφαλίσεως και κανένα υβριδικό μέσο δεν θα μπορούσε να μεταβιβασθεί στο μεταβατικό πιστωτικό ίδρυμα. Διευκρινιζόταν επίσης ότι η εκκαθάριση του BES έπρεπε να πραγματοποιηθεί έως τις 31 Δεκεμβρίου 2016 το αργότερο.

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη

9 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 12 Δεκεμβρίου 2014, οι αναιρεσείοντες άσκησαν προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως.

10 Στις 7 Δεκεμβρίου 2016, το Γενικό Δικαστήριο έθεσε στους αναιρεσείοντες ερώτηση σχετικά με το κατά πόσον έχουν έννομο συμφέρον να προσβάλουν την επίδικη απόφαση.

11 Στις 23 Ιανουαρίου 2017, οι αναιρεσείοντες απάντησαν στην ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου.

12 Με την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή ως απαράδεκτη, αφού διαπίστωσε αυτεπαγγέλτως ότι οι αναιρεσείοντες δεν είχαν έννομο συμφέρον να προσβάλουν την επίδικη απόφαση. Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι δεν ήταν απαραίτητο να αποφανθεί επί της ενστάσεως απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή και η οποία αντλείται από έλλειψη ενεργητικής νομιμοποιήσεως των αναιρεσειόντων όσον αφορά την προσβολή της αυτής αποφάσεως.

Αιτήματα των διαδίκων

13 Με την αίτηση αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες ζητούν από το Δικαστήριο:

– να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη,

– να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο για νέα εκτίμηση επί της ουσίας, και

– να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

14 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

– να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και

– να καταδικάσει τους αναιρεσείοντες στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

15 Οι αναιρεσείοντες προβάλλουν έναν μοναδικό λόγο αναιρέσεως αντλούμενο από το ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον έκρινε ότι δεν είχαν έννομο συμφέρον για την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως.

16 Όπως προκύπτει από τις σκέψεις 27 και 33 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, οι αναιρεσείοντες είχαν προβάλει ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ότι η ακύρωση της επίδικης αποφάσεως θα αύξανε σημαντικά την πιθανότητα ευδοκιμήσεως της προσφυγής ακυρώσεως που είχαν ασκήσει ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων κατά της αποφάσεως εξυγιάνσεως του BES και ότι μια τέτοια ευδοκίμηση θα είχε ως συνέπεια είτε την ακύρωση της εξυγιάνσεως του BES είτε τη γένεση δικαιώματος να ζητήσουν αποζημίωση. Ειδικότερα, οι αναιρεσείοντες είχαν προσκομίσει βεβαίωση Πορτογάλου δικηγόρου στην οποία αυτός εξέθετε αναλυτικά τους λόγους για τους οποίους η ακύρωση της επίδικης αποφάσεως θα είχε αντίκτυπο στην εν λόγω εθνική διαδικασία, μολονότι το αντικείμενό της είναι διαφορετικό από το αντικείμενο της προσφυγής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Επιπλέον, η απόδειξη αυτή δεν είχε αμφισβητηθεί πρωτοδίκως.

17 Εξάλλου, όπως έχει κρίνει το Δικαστήριο με τις σκέψεις 68, 69 και 79 της αποφάσεως της 17ης Σεπτεμβρίου 2015, Mory κ.λπ. κατά Επιτροπής (C-33/14 P, EU:C:2015:609), το γεγονός ότι η ακύρωση της επίδικης αποφάσεως από τον δικαστή της Ένωσης μπορεί να ωφελήσει στο πλαίσιο ενδίκου βοηθήματος ασκουμένου ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, συμπεριλαμβανομένης αγωγής αποζημιώσεως, αρκεί, κατ' αρχήν, για τη θεμελίωση τέτοιου εννόμου συμφέροντος προσφυγής ενώπιον του δικαστή της Ένωσης. Η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη δεν αντιβαίνει στην αρχή αυτή.

18 Εντούτοις, το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε, με τις σκέψεις 34 και 35 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, στο συμπέρασμα ότι, εφόσον η διαδικασία που κινήθηκε ενώπιόν του και εκείνη που κινήθηκε ενώπιον των πορτογαλικών δικαστηρίων δεν είχαν το ίδιο αντικείμενο, η ακύρωση της επίδικης αποφάσεως δεν θα είχε αντίκτυπο στην ερμηνεία των πορτογαλικών συνταγματικών κανόνων από τα πορτογαλικά δικαστήρια. Κατά τους αναιρεσείοντες, ωστόσο, απόκειται αποκλειστικά στα πορτογαλικά δικαστήρια, βάσει του πορτογαλικού δικαίου, να αντλήσουν ένα τέτοιο συμπέρασμα και δεν απόκειται στον δικαστή της Ένωσης να προβεί στη συναγωγή του, βάσει του δικαίου της Ένωσης. Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο κακώς υποκατέστησε τα εθνικά δικαστήρια προς τον σκοπό της εκτιμήσεως του βασίμου της προσφυγής που ασκήθηκε σε εθνικό επίπεδο.

19 Επικουρικώς, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι, ακόμη και αν το Γενικό Δικαστήριο είχε δικαίωμα να εκτιμήσει το βάσιμο των προβαλλομένων βάσει του πορτογαλικού δικαίου νομικών επιχειρημάτων που παρατίθενται στη βεβαίωση του Πορτογάλου δικηγόρου τους, η εκτίμησή του παραμόρφωσε προδήλως τα αποδεικτικά στοιχεία που του είχαν υποβληθεί.

20 Αμυνόμενη, η Επιτροπή προβάλλει, κατ' αρχάς, ότι, στο μέτρο που οι αναιρεσείοντες αμφισβητούν την ορθότητα της ερμηνείας του πορτογαλικού δικαίου στην οποία προέβη το Γενικό Δικαστήριο, μια τέτοια ερμηνεία συνιστά πραγματικό ζήτημα το οποίο δεν υπόκειται, κατ' αρχήν, στον έλεγχο του Δικαστηρίου. Το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να ελέγξει αποκλειστικώς και μόνον αν υπήρξε παραμόρφωση του εθνικού δικαίου από το Γενικό Δικαστήριο. Η παραμόρφωση αυτή θα έπρεπε να προκύπτει προδήλως από τα έγγραφα της δικογραφίας που έχει στη διάθεσή του το Δικαστήριο, χωρίς να απαιτείται νέα εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και των αποδεικτικών στοιχείων.

21 Εν προκειμένω, όμως, οι αναιρεσείοντες δεν αναφέρουν ποια πραγματικά περιστατικά ή αποδεικτικά στοιχεία έχει ενδεχομένως παραμορφώσει το Γενικό Δικαστήριο, ούτε καταδεικνύουν την ύπαρξη σφαλμάτων στα οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο και τα οποία θα μπορούσαν να το οδηγήσουν σε παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών ή των αποδεικτικών στοιχείων. Αντιθέτως προς όσα ισχυρίζονται οι αναιρεσείοντες, το Γενικό Δικαστήριο δεν κατέληξε με δική του πρωτοβουλία στο συμπέρασμα ότι τα επιχειρήματα που εξέθεσε στη βεβαίωσή του ο Πορτογάλος δικηγόρος τους ήταν αβάσιμα. Συγκεκριμένα, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, εφόσον το αντικείμενο της ενώπιόν του διαδικασίας ήταν διαφορετικό από το αντικείμενο της διαδικασίας ενώπιον των πορτογαλικών δικαστηρίων, γεγονός που δεν αμφισβητείται από τους αναιρεσείοντες, η ακύρωση της επίδικης αποφάσεως δεν θα μπορούσε να έχει αντίκτυπο στην ερμηνεία του πορτογαλικού δικαίου από το εθνικό δικαστήριο. Κατά συνέπεια, η αίτηση αναιρέσεως που άσκησαν οι αναιρεσείοντες είναι προδήλως απαράδεκτη, καθόσον αφορά πραγματικό ζήτημα.

22 Στη συνέχεια, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι εναπόκειται στους αναιρεσείοντες να αποδείξουν το έννομο συμφέρον τους. Το Γενικό Δικαστήριο δεν έχει υποχρέωση να αναζητεί και να εντοπίζει, στα παραρτήματα, τους ισχυρισμούς που θα μπορούσε να θεωρήσει ότι αποτελούν τη βάση της προσφυγής, δεδομένου ότι τα παραρτήματα αυτά επιτελούν αμιγώς αποδεικτική και διευκρινιστική λειτουργία.

23 Εν προκειμένω, μολονότι οι αναιρεσείοντες προβάλλουν ότι η ακύρωση της επίδικης αποφάσεως θα ενίσχυε το επιχείρημά τους, σύμφωνα με το οποίο η εξυγίανση του BES ήταν, βάσει του πορτογαλικού δικαίου, αντίθετη προς την αρχή της αναλογικότητας, εντούτοις δεν παρείχαν καμία επεξήγηση προς στήριξη το επιχειρήματος αυτού στο πλαίσιο της απαντήσεώς τους σχετικά με το έννομο συμφέρον τους. Ειδικότερα, οι επεξηγήσεις που παρείχαν συναφώς οι αναιρεσείοντες ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου δεν βρίσκονταν στο ίδιο το κείμενο της απαντήσεως αυτής, αλλά μόνο σε μια βεβαίωση που συντάχθηκε από Πορτογάλο δικηγόρο, η οποία περιλαμβάνεται στο παράρτημα της απαντήσεως.

24 Με την απάντησή τους σχετικά με το έννομο συμφέρον τους, οι αναιρεσείοντες είχαν, επιπλέον, προβάλει ότι η ακύρωση της επίδικης αποφάσεως θα τους παρείχε επίσης τη δυνατότητα να υποστηρίξουν ότι το μέτρο εξυγιάνσεως του BES, ελλείψει κεφαλαιοποιήσεως του μεταβατικού πιστωτικού ιδρύματος από τη χορήγηση της επίμαχης κρατικής ενισχύσεως, δεν ήταν ικανό να αποτρέψει την αφερεγγυότητα του BES. Δεν παρασχέθηκε όμως καμία επεξήγηση στο πλαίσιο της απαντήσεως αυτής ως προς τον τρόπο με τον οποίο η ακύρωση της επίδικης αποφάσεως μπορούσε να οδηγήσει στην ακύρωση της αποφάσεως εξυγιάνσεως του BES ή να αποτελέσει έρεισμα για τη μεταγενέστερη άσκηση αγωγής αποζημιώσεως κατά του Πορτογαλικού Δημοσίου ή της Τράπεζας της Πορτογαλίας.

25 Τέλος και εν πάση περιπτώσει, προκειμένου να υφίσταται έννομο συμφέρον προς άσκηση προσφυγής κατά αποφάσεως της Επιτροπής, η ευδοκίμηση της αγωγής αποζημιώσεως που ασκείται στο πλαίσιο εθνικής ένδικης διαδικασίας θα πρέπει να εξαρτάται από την ευδοκίμηση της προσφυγής ακυρώσεως κατά της αποφάσεως αυτής, όπως τούτο συνέβη στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 2015, Mory κ.λπ. κατά Επιτροπής (C-33/14 P, EU:C:2015:609). Οι αναιρεσείοντες, όμως, δεν απέδειξαν την ύπαρξη ανάλογης σχέσης μεταξύ της προσφυγής ακυρώσεως που άσκησαν ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου κατά της επίδικης αποφάσεως και της υποθετικής αγωγής αποζημιώσεως, την οποία ισχυρίζονται ότι δικαιούνται να ασκήσουν κατά του Πορτογαλικού Δημοσίου και της Τράπεζας της Πορτογαλίας, στην περίπτωση που η προσφυγή τους στο πλαίσιο της εθνικής ένδικης διαδικασίας κατά της αποφάσεως εξυγιάνσεως θα γινόταν δεκτή.

26 Ειδικότερα, όπως έχει διευκρινίσει το Γενικό Δικαστήριο με τις σκέψεις 28 έως 31 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, η απόφαση εξυγιάνσεως του BES, και όχι η επίδικη απόφαση, είναι αυτή που θα μπορούσε να έχει συγκεκριμένο αντίκτυπο στην αξία των απαιτήσεων των αναιρεσειόντων, οπότε ενδεχόμενη ακύρωση της επίδικης αποφάσεως δεν θα είχε ως αποτέλεσμα να επιβάλει στο Πορτογαλικό Κράτος την ανάκληση της εν λόγω αποφάσεως εξυγιάνσεως. Κατά συνέπεια, οι αναιρεσείοντες δεν θα νομιμοποιούνταν κατ' ανάγκη να ασκήσουν αγωγή αποζημιώσεως κατά του Πορτογαλικού Δημοσίου ή της Τράπεζας της Πορτογαλίας ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων.

27 Επιπλέον, ακόμη και αν η ακύρωση της επίδικης αποφάσεως μπορούσε να έχει ως συνέπεια την ακύρωση της αποφάσεως εξυγιάνσεως του BES και αν η ακύρωση της αποφάσεως αυτής μπορούσε να αποτελέσει έρεισμα για την άσκηση αγωγής αποζημιώσεως κατά του Πορτογαλικού Δημοσίου και της Τράπεζας της Πορτογαλίας, μια τέτοια μελλοντική αγωγή δεν θα μπορούσε να αποτελέσει τη βάση για να επικαλεστούν οι αναιρεσείοντες έννομο συμφέρον για την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως. Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 56, 69 και 79 της αποφάσεως της 17ης Σεπτεμβρίου 2015, Mory κ.λπ. κατά Επιτροπής (C-33/14 P, EU:C:2015:609), μια τέτοια αγωγή αποζημιώσεως θα ήταν εντελώς υποθετική, διότι θα εξαρτιόταν από την ευδοκίμηση της εθνικής διαδικασίας.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

28 Το Δικαστήριο έχει κρίνει επανειλημμένως ότι η ασκούμενη από φυσικό ή νομικό πρόσωπο προσφυγή ακυρώσεως είναι παραδεκτή μόνο στον βαθμό που ο προσφεύγων έχει έννομο συμφέρον για την ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως. Ένα τέτοιο συμφέρον προϋποθέτει ότι η ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως δύναται, αυτή καθεαυτή, να έχει έννομες συνέπειες και ότι, επομένως, η προσφυγή μπορεί, ως εκ του αποτελέσματός της, να ωφελήσει τον διάδικο που την άσκησε (απόφαση της 4ης Ιουνίου 2015, Andechser Molkerei Scheitz κατά Επιτροπής, C-682/13 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2015:356, σκέψη 25 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

29 Επιπλέον, το έννομο συμφέρον για την άσκηση προσφυγής ακυρώσεως πρέπει να είναι γεγενημένο και ενεστώς και εκτιμάται κατά την ημερομηνία ασκήσεως της προσφυγής (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 17ης Σεπτεμβρίου 2009, Επιτροπή κατά Koninklijke FrieslandCampina, C-519/07 P, EU:C:2009:556, σκέψη 65, και της 4ης Ιουνίου 2015, Andechser Molkerei Scheitz κατά Επιτροπής, C-682/13 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2015:356, σκέψη 26).

30 Εν προκειμένω, πρέπει, καταρχάς, να απορριφθεί η επιχειρηματολογία της Επιτροπής, σύμφωνα με την οποία η αίτηση αναιρέσεως είναι απαράδεκτη καθόσον βάλλει κατά της εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών από το Γενικό Δικαστήριο όσον αφορά τον αντίκτυπο που ενδεχομένως θα είχε η προσφυγή που ασκήθηκε ενώπιόν του επί της προσφυγής ακυρώσεως που άσκησαν οι αναιρεσείοντες ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων.

31 Είναι αληθές ότι το Γενικό Δικαστήριο είναι το μόνο αρμόδιο να εξακριβώνει και να εκτιμά τα πραγματικά περιστατικά και, κατ' αρχήν, να εξετάζει τα αποδεικτικά στοιχεία που έλαβε υπόψη σε σχέση με αυτά. Εντούτοις, εναπόκειται στο Δικαστήριο να ασκεί τον έλεγχό του, εφόσον το Γενικό Δικαστήριο έχει προσδώσει στα εν λόγω περιστατικά ορισμένο νομικό χαρακτηρισμό και έχει συναγάγει από αυτά ορισμένες έννομες συνέπειες. Επομένως, το ζήτημα αν, λαμβανομένων υπόψη αυτών των πραγματικών περιστατικών και αποδεικτικών στοιχείων, η ακύρωση της επίδικης αποφάσεως από τον δικαστή της Ένωσης μπορεί να ωφελήσει τους αναιρεσείοντες στο πλαίσιο ενδίκου βοηθήματος ασκούμενου ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, δυνάμενου να θεμελιώσει το έννομο συμφέρον τους να προσφύγουν ενώπιον του δικαστή της Ένωσης, συνιστά νομικό ζήτημα το οποίο εμπίπτει στον αναιρετικό έλεγχο του Δικαστηρίου (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 2015, Mory κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-33/14 P, EU:C:2015:609, σκέψη 68).

32 Εν συνεχεία, πρέπει επίσης να απορριφθεί η επιχειρηματολογία της Επιτροπής σύμφωνα με την οποία οι αναιρεσείοντες δεν είχαν επαρκώς αποδείξει το έννομο συμφέρον τους, δεδομένου ότι οι επεξηγήσεις που είχαν προβάλει συναφώς ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου δεν βρίσκονταν στο ίδιο το κείμενο της απαντήσεώς τους σχετικά με το έννομο συμφέρον τους, αλλά μόνο σε έγγραφο συνημμένο στο παράρτημα της απαντήσεως αυτής.

33 Ασφαλώς, όπως έχει κρίνει το Δικαστήριο, στον προσφεύγοντα εναπόκειται να αποδείξει το έννομο συμφέρον του, το οποίο αποτελεί την πρώτη και βασική προϋπόθεση για την άσκηση κάθε ενδίκου βοηθήματος (απόφαση της 4ης Ιουνίου 2015, Andechser Molkerei Scheitz κατά Επιτροπής, C-682/13 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2015:356, σκέψη 27 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

34 Ειδικότερα, για να κριθεί παραδεκτή η προσφυγή ακυρώσεως πράξεως η οποία ασκείται από φυσικό ή νομικό πρόσωπο, πρέπει ο προσφεύγων να δικαιολογήσει κατά τρόπο συγκεκριμένο το συμφέρον που έχει ο ίδιος στην ακύρωση της πράξεως (απόφαση της 4ης Ιουνίου 2015, Andechser Molkerei Scheitz κατά Επιτροπής, C-682/13 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2015:356, σκέψη 28, και της 20ής Δεκεμβρίου 2017, Binca Seafoods κατά Επιτροπής, C-268/16 P, EU:C:2017:1001, σκέψη 45).

35 Όπως, όμως, προκύπτει από τις σκέψεις 27 και 33 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, οι αναιρεσείοντες, απαντώντας σε σχετική ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, προέβαλαν ότι η ακύρωση της επίδικης αποφάσεως θα αύξανε σημαντικά την πιθανότητα ευδοκιμήσεως της διαδικασίας

δικαστικού ελέγχου που είχαν κινήσει ενώπιον των πορτογαλικών δικαστηρίων κατά της αποφάσεως εξυγιάνσεως του BES. Ειδικότερα, διευκρίνισαν ότι μια τέτοια ευδοκίμηση θα είχε ως συνέπεια είτε την ακύρωση της εν λόγω αποφάσεως εξυγιάνσεως του BES είτε τη γένεση δικαιώματος να ζητήσουν αποζημίωση για τη ζημία που υπέστησαν λόγω της παράνομης εξυγιάνσεως του BES.

36 Εξάλλου, οι αναιρεσείοντες ανέπτυξαν πολυσέλιδη συναφή επιχειρηματολογία, όπως προκύπτει από την ίδια την απάντησή τους σχετικά με το έννομο συμφέρον τους. Ειδικότερα, στηρίχθηκαν σε αποφάσεις του Δικαστηρίου και του Γενικού Δικαστηρίου στον τομέα αυτό και εξήγησαν, εν συντομία αλλά επαρκώς, τους λόγους για τους οποίους, σύμφωνα με τη συνημμένη στην απάντηση αυτή βεβαίωση Πορτογάλου δικηγόρου, η ακύρωση της επίδικης αποφάσεως θα αύξανε σημαντικά τις πιθανότητες ευδοκιμήσεως της προσφυγής ακυρώσεως της αποφάσεως εξυγιάνσεως του BES που είχαν ασκήσει ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων. Συγκεκριμένα, κατά τους αναιρεσείοντες, η ακύρωση της επίδικης αποφάσεως από το Γενικό Δικαστήριο θα τους παρείχε τη δυνατότητα, αφενός, να στηρίξουν τα επιχειρήματα που είχαν ήδη προβάλει στο πλαίσιο της προσφυγής ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σύμφωνα με τα οποία η εξυγίανση του BES ήταν, βάσει του πορτογαλικού δικαίου, αντίθετη προς την αρχή της αναλογικότητας και, αφετέρου, να προβάλουν, στο πλαίσιο πάντοτε της εν λόγω προσφυγής, το επιχείρημα ότι, ελλείψει της επίμαχης κρατικής ενισχύσεως, η εξυγίανση του BES δεν θα ήταν ικανή να επιτύχει την επιδιωκόμενη αποτροπή της αφερεγγυότητάς του.

37 Μολονότι είναι αληθές, αφενός, ότι οι λεπτομέρειες της επιχειρηματολογίας των αναιρεσειόντων σχετικά με το έννομο συμφέρον τους δεν περιλαμβάνονταν στο ίδιο το κείμενο της απαντήσεως που απηύθυναν στο Γενικό Δικαστήριο αλλά στο παράρτημα που ήταν συνημμένο στην απάντηση αυτή και, αφετέρου, ότι οι αναιρεσείοντες προσέθεσαν, με την αίτηση αναιρέσεως, στοιχεία που δεν περιλαμβάνονταν στην εν λόγω απάντηση, γεγονός παραμένει ότι τα βασικά σημεία της συναφούς επιχειρηματολογίας των αναιρεσειόντων περιλαμβάνονταν στην ίδια την εν λόγω απάντηση.

38 Επιπλέον, λαμβανομένων υπόψη τόσο της έκτασης όσο και του αποδεικτικού χαρακτήρα της βεβαιώσεως του Πορτογάλου δικηγόρου, η οποία επισυνάπτεται στην απάντηση των αναιρεσειόντων σχετικά με το έννομο συμφέρον τους, όπως επίσης και των άλλων σχετικών αποδεικτικών στοιχείων, δεν θα μπορούσε να προσαφθεί στους αναιρεσείοντες το γεγονός ότι έχουν επισυνάψει τα στοιχεία αυτά στο παράρτημα της εν λόγω απαντήσεως, η οποία αποσκοπεί, εξάλλου, στην εμβάθυνση της επιχειρηματολογίας τους σχετικά με την ενεργητική τους νομιμοποίηση, σε απάντηση επίσης σχετικής προσκλήσεως του Γενικού Δικαστηρίου.

39 Κατά τα λοιπά, στον βαθμό που, με την επιχειρηματολογία της, η Επιτροπή επιδιώκει να αποδείξει την ανεπάρκεια των αποδεικτικών στοιχείων που προέβαλαν οι αναιρεσείοντες πρωτοδίκως προκειμένου να καταδείξουν το έννομο συμφέρον τους να προσβάλουν την επίδικη απόφαση, η επιχειρηματολογία αυτή αφορά το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε το Γενικό Δικαστήριο με την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, σύμφωνα με το οποίο οι αναιρεσείοντες στερούνταν, συναφώς, εννόμου συμφέροντος. Επομένως, η επιχειρηματολογία αυτή πρέπει να εξεταστεί στο πλαίσιο της εκτιμήσεως του βασίμου του μοναδικού λόγου αναιρέσεως που προβλήθηκε στο πλαίσιο της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως.

40 Συνεπώς, πρέπει να εξετασθεί εάν το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, κρίνοντας, με τις σκέψεις 34 έως 36 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι, εφόσον η ενώπιόν του διαδικασία και η διαδικασία ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων δεν είχαν το ίδιο αντικείμενο, η ενδεχόμενη ακύρωση της επίδικης αποφάσεως δεν θα είχε αντίκτυπο στην εν λόγω εθνική διαδικασία και δεν θα παρείχε επομένως κανένα όφελος στους αναιρεσείοντες.

41 Από τις σκέψεις αυτές της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι η εθνική διαδικασία αφορούσε μόνον το ζήτημα κατά πόσον η κίνηση διαδικασίας εξυγιάνσεως ήταν σύμφωνη με το εθνικό δίκαιο, ενώ η προσφυγή ενώπιόν του αφορούσε αποκλειστικά το ζήτημα κατά πόσον η χρηματοδότηση αυτής της διαδικασίας εξυγιάνσεως ήταν σύμφωνη με το δίκαιο της Ένωσης. Εξ αυτού συνήγαγε το συμπέρασμα ότι ενδεχόμενη εκτίμηση, από

το ίδιο, της τήρησης του δικαίου της Ένωσης εκ μέρους της Επιτροπής δεν θα έχει αντίκτυπο στην ερμηνεία του εθνικού δικαίου από τα πορτογαλικά δικαστήρια, ιδίως όσον αφορά το ζήτημα κατά πόσον παραβιάστηκε η αρχή της αναλογικότητας, όπως αυτή προστατεύεται από το πορτογαλικό συνταγματικό δίκαιο.

42 Συναφώς, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι, κατ' αρχήν, ένας διάδικος διατηρεί το έννομο συμφέρον του να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως, εφόσον αυτή μπορεί να αποτελέσει τη βάση για ενδεχόμενη άσκηση αγωγής αποζημιώσεως (απόφαση της 20ής Ιουνίου 2013, Cañas κατά Επιτροπής, C-269/12 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:415, σκέψη 17).

43 Το ενδεχόμενο μελλοντικής ασκήσεως αγωγής αποζημιώσεως αρκεί για τη θεμελίωση τέτοιου εννόμου συμφέροντος, υπό τον όρο ότι το ενδεχόμενο αυτό δεν είναι εντελώς υποθετικό (βλ. απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 2015, Mory κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-33/14 P, EU:C:2015:609, σκέψη 79).

44 Το Δικαστήριο έχει επίσης κρίνει ότι το έννομο συμφέρον δύναται να θεμελιωθεί σε κάθε ένδικη διαδικασία κινούμενη ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων στο πλαίσιο της οποίας η ενδεχόμενη ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως ενώπιον του δικαστή της Ένωσης μπορεί να ωφελήσει τον προσφεύγοντα (απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 2015, Mory κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-33/14 P, EU:C:2015:609, σκέψη 81).

45 Τέλος, η διατήρηση του εννόμου συμφέροντος του προσφεύγοντος πρέπει να εκτιμάται in concreto, λαμβανομένων υπόψη, μεταξύ άλλων, των συνεπειών της προβαλλόμενης ελλείψεως νομιμότητας και της φύσεως της ζημίας που ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι υπέστη (απόφαση της 17 Σεπτεμβρίου 2015 Mory κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-33/14 P, EU:C:2015:609, σκέψη 70 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

46 Εν προκειμένω, με την αίτηση αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι η ζημία που υφίστανται συνίσταται στο ότι, καθόσον τα ομόλογά τους παρέμειναν στην τράπεζα επισφαλειών, η διαδικασία εξυγιάνσεως είχε ως συνέπεια να τους μετατρέψει από κατόχους ομολόγων του BES σε κατόχους ομολόγων τράπεζας, η οποία δεν είχε στοιχεία ενεργητικού διαθέτοντα αξία, η οποία δεν μπορούσε να ασκήσει νέες επιχειρηματικές δραστηριότητες και της οποίας η τραπεζική άδεια λειτουργίας έπρεπε να ανακληθεί μετά από σύντομη περίοδο εκκαθαρίσεως. Ως εκ τούτου, υπέστησαν σημαντικές ζημίες και η νομική τους κατάσταση μεταβλήθηκε. Επιπλέον, όπως προκύπτει από την απάντησή τους προς το Γενικό Δικαστήριο σχετικά με το έννομο συμφέρον τους καθώς και από τα παραρτήματα που επισυνάπτονται στην απάντηση αυτή, οι αναιρεσείοντες προβάλλουν ότι, λαμβανομένου υπόψη του ύψους των οικονομικών ζημιών που υπέστησαν, η κατάστασή τους δεν μπορούσε να συγκριθεί με την κατάσταση που επικρατεί όταν εφαρμόζονται οι συνήθεις κανόνες του πορτογαλικού δικαίου περί αφερεγγυότητας, καθόσον οι κανόνες αυτοί προβλέπουν την καταβολή αποζημιώσεως σε όλους τους πιστωτές επιχειρήσεως, συμπεριλαμβανομένων των δικαιούχων απαιτήσεων μειωμένης εξασφαλίσεως, βάσει των στοιχείων ενεργητικού της επιχειρήσεως και σύμφωνα με τη σειρά κατατάξεως για την ικανοποίησή τους. Στο πλαίσιο της εν λόγω απαντήσεως, οι αναιρεσείοντες κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι είχαν χάσει το δικαίωμα να επιδιώξουν την ικανοποίησή τους από όλα τα στοιχεία του ενεργητικού του BES, συμπεριλαμβανομένων των υγιών στοιχείων του ενεργητικού, σύμφωνα με τους συνήθεις κανόνες του πορτογαλικού δικαίου στον τομέα αυτό.

47 Όσον αφορά τις συνέπειες της προβαλλομένης ελλείψεως νομιμότητας, όπως προκύπτει από τη σκέψη 35 της παρούσας αποφάσεως, οι αναιρεσείοντες υποστήριξαν ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, όπως υποστηρίζουν και ενώπιον του Δικαστηρίου, ότι η ευδοκίμηση της προσφυγής ακυρώσεως που ασκήθηκε ενώπιον των πορτογαλικών δικαστηρίων κατά της αποφάσεως εξυγιάνσεως του BES θα είχε ως συνέπεια είτε την ακύρωση της αποφάσεως αυτής είτε τη γένεση δικαιώματός τους να ζητήσουν αποζημίωση για τις ζημίες που υπέστησαν λόγω της παράνομης εξυγιάνσεως του BES.

48 Από την πλευρά της, η Επιτροπή υπογραμμίζει, κατ' ουσίαν, ότι η μελλοντική αγωγή αποζημιώσεως ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων στην οποία στηρίζονται οι αναιρεσείοντες για να θεμελιώσουν το έννομο συμφέρον τους να προσβάλουν την επίδικη απόφαση είναι υποθετική, δεδομένου ότι δεν είναι βέβαιο ότι θα ασκηθεί πράγματι η αγωγή αυτή ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, και ότι οι αναιρεσείοντες δεν απέδειξαν ότι υφίσταται επαρκής σχέση μεταξύ της εν λόγω αγωγής ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και της προσφυγής που ασκήθηκε πρωτοδίκως ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

49 Ωστόσο, καίτοι η πιθανότητα να ασκήσουν οι αναιρεσείοντες στο μέλλον αγωγή αποζημιώσεως δεν μπορεί να τους προσδώσει γεγενημένο και ενεστώς έννομο συμφέρον να ζητήσουν την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως, εντούτοις, πρέπει να υπομνησθεί ότι τέτοιο έννομο συμφέρον δύναται να θεμελιωθεί, όπως προκύπτει από τη σκέψη 44 της παρούσας αποφάσεως, σε κάθε ένδικη διαδικασία κινούμενη ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων στο πλαίσιο της οποίας η ενδεχόμενη ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως μπορεί να ωφελήσει τον προσφεύγοντα.

50 Δεν αμφισβητείται όμως ότι οι αναιρεσείοντες έχουν ήδη ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως εξυγιάνσεως του BES ενώπιον των πορτογαλικών δικαστηρίων. Εξάλλου, όπως προκύπτει από τα στοιχεία που έχει στη διάθεσή του το Δικαστήριο, η εν λόγω προσφυγή μπορεί, αυτή καθαυτή, να ωφελήσει τους αναιρεσείοντες.

51 Πρέπει συνεπώς να εξεταστεί εάν, όπως υποστηρίζουν οι αναιρεσείοντες, η ακύρωση από το Γενικό Δικαστήριο της επίδικης αποφάσεως θα μπορούσε να έχει αντίκτυπο επί της προσφυγής ακυρώσεως που άσκησαν ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων κατά της αποφάσεως εξυγιάνσεως του BES.

52 Είναι αληθές, και ούτε αμφισβητείται, εξάλλου, στο πλαίσιο της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως, ότι, όπως επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 34 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, η προσφυγή ενώπιόν του δεν είχε το ίδιο αντικείμενο με αυτό της προσφυγής ενώπιον των πορτογαλικών δικαστηρίων, καθόσον με την πρώτη επιδιώκεται να διαπιστωθεί ότι η επίμαχη κρατική ενίσχυση δεν είναι συμβατή με το δίκαιο της Ένωσης, ενώ με τη δεύτερη επιδιώκεται να διαπιστωθεί ότι η απόφαση εξυγιάνσεως του BES δεν είναι συμβατή με το πορτογαλικό δίκαιο.

53 Εντούτοις, όπως προκύπτει τόσο από την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη όσο και από τη δικογραφία που υποβλήθηκε στο Δικαστήριο, η επίδικη απόφαση και η απόφαση εξυγιάνσεως του BES συνδέονται άρρηκτα μεταξύ τους. Ειδικότερα, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 4 έως 7 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, η διαδικασία εξυγιάνσεως «συνεπαγόταν» τη δημιουργία προσωρινού πιστωτικού ιδρύματος, στο οποίο μεταβιβάστηκαν οι υγιείς επιχειρηματικές δραστηριότητες του BES. Επίσης, από τις ως άνω σκέψεις προκύπτει ότι, σύμφωνα με αξιολόγηση που διαβιβάστηκε στην Επιτροπή από τις πορτογαλικές αρχές σχετικά με τις διαθέσιμες επιλογές για την εξυγίανση, η δημιουργία μεταβατικού πιστωτικού ιδρύματος θεωρήθηκε ως η «μόνη λύση» που θα καθιστούσε δυνατή τη διατήρηση της χρηματοπιστωτικής σταθερότητας της Πορτογαλικής Δημοκρατίας και ότι η Επιτροπή κήρυξε την επίμαχη κρατική ενίσχυση συμβατή προς την εσωτερική αγορά αφού έλαβε υπόψη τις δεσμεύσεις των πορτογαλικών αρχών, σε σχέση τόσο με το μεταβατικό πιστωτικό ίδρυμα όσο και με την τράπεζα επισφαλειών, όσον αφορά τη συντεταγμένη εκκαθάρισή τους. Προβλεπόταν, μεταξύ άλλων, στο πλαίσιο των δεσμεύσεων αυτών, η απαγόρευση μεταβιβάσεως στο μεταβατικό πιστωτικό ίδρυμα των περιουσιακών στοιχείων των μετόχων και των κατόχων ομολόγων μειωμένης εξασφαλίσεως.

54 Βεβαίως, δεν αμφισβητείται, όπως επισήμανε και το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 28 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι η μείωση της αξίας των ομολόγων που κατέχουν οι αναιρεσείοντες οφείλεται στην απόφαση εξυγιάνσεως του BES. Ομοίως, όπως ανέφερε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 31 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, χωρίς τούτο να αμφισβητηθεί από τους αναιρεσείοντες, ενδεχόμενη ακύρωση της επίδικης αποφάσεως δεν θα είχε ως αποτέλεσμα να επιβάλει στην Πορτογαλική Δημοκρατία την ανάκληση της αποφάσεώς της να δημιουργήσει μεταβατικό πιστωτικό ίδρυμα και να μη συμπεριλάβει στα περιουσιακά του στοιχεία τα ομόλογα του τύπου αυτών που κατέχουν οι αναιρεσείοντες.

55 Ωστόσο, λαμβανομένων υπόψη των υφισταμένων μεταξύ της επίδικης αποφάσεως και της αποφάσεως εξυγιάνσεως του BES άρρηκτων δεσμών, όπως αυτοί εκτίθενται στη σκέψη 53 της παρούσας αποφάσεως, οι οποίοι αποδεικνύουν, μεταξύ άλλων, ότι η επίμαχη κρατική ενίσχυση χορηγήθηκε στο πλαίσιο της εξυγιάνσεως του BES, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όπως υποστηρίζουν οι αναιρεσείοντες, το Γενικό Δικαστήριο δεν θα μπορούσε, χωρίς να υποκαταστήσει τα πορτογαλικά δικαστήρια ως προς την εκτίμηση του βασίμου της προσφυγής ακυρώσεως που είχαν ασκήσει κατά της αποφάσεως εξυγιάνσεως του BES, να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι, λόγω του γεγονότος ότι το αντικείμενο της προαναφερθείσας προσφυγής δεν ήταν το ίδιο με αυτό της προσφυγής που ασκήθηκε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, η ενδεχόμενη ακύρωση της επίδικης αποφάσεως δεν θα μπορούσε σε καμία περίπτωση να επηρεάσει την εκτίμηση των πορτογαλικών δικαστηρίων όσον αφορά την προσφυγή της οποίας είχαν επιληφθεί, ιδίως με τον τρόπο που περιγράφεται από τους αναιρεσείοντες τόσο με τα δικόγραφά τους ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ότι με την αίτηση αναιρέσεως ενώπιον του Δικαστηρίου.

56 Συγκεκριμένα, δεν απόκειται στον δικαστή της Ένωσης, στο πλαίσιο εξετάσεως του εννόμου συμφέροντος προσώπου να προσφύγει ενώπιόν του, να εκτιμά την πιθανότητα του βασίμου ενδίκου βοηθήματος ασκουμένου ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων βάσει του εσωτερικού δικαίου και, ως εκ τούτου, να υποκαθιστά τα δικαστήρια αυτά στο πλαίσιο τέτοιας εκτιμήσεως. Αντιθέτως, απαιτείται, αλλά και αρκεί, η ασκούμενη ενώπιον του δικαστή της Ένωσης προσφυγή ακυρώσεως να είναι σε θέση, ως εκ του αποτελέσματός της, να ωφελήσει τον διάδικο που την ασκεί (απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 2015, Mory κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-33/14 P, EU:C:2015:609, σκέψη 76). Τούτο ισχύει εν προκειμένω, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 42 έως 55 της παρούσας αποφάσεως.

57 Λαμβανομένων υπόψη όλων των προεκτεθέντων, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, κρίνοντας, με τις σκέψεις 34 έως 36 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι, δεδομένου ότι η ενώπιόν του διαδικασία και η εθνική διαδικασία δεν είχαν το ίδιο αντικείμενο, η ενδεχόμενη ακύρωση της επίδικης αποφάσεως δεν θα είχε αντίκτυπο στην τελευταία αυτή διαδικασία και, επομένως, δεν θα παρείχε κανένα όφελος στους αναιρεσείοντες, υπό την έννοια της σχετικής νομολογίας.

58 Κατά συνέπεια, εσφαλμένως επίσης το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε, με τη σκέψη 37 της διατάξεως αυτής, στο συμπέρασμα ότι η προσφυγή των αναιρεσειόντων έπρεπε να απορριφθεί ως απαράδεκτη λόγω ελλείψεως εννόμου συμφέροντος να προσβάλουν την επίδικη απόφαση.

59 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτή η αίτηση αναιρέσεως και, κατά συνέπεια, να αναιρεθεί η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη.

Επί της αναπομπής της υποθέσεως στο Γενικό Δικαστήριο

60 Κατά το άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το Δικαστήριο μπορεί, σε περίπτωση αναιρέσεως της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου, είτε να αποφανθεί το ίδιο οριστικά επί της διαφοράς, εφόσον είναι ώριμη προς εκδίκαση, είτε να την αναπέμψει στο Γενικό Δικαστήριο για να την κρίνει.

61 Εν προκειμένω, το Δικαστήριο δεν έχει στη διάθεσή του τα στοιχεία που είναι απαραίτητα προκειμένου να αποφανθεί οριστικώς επί της ενστάσεως απαραδέκτου που προέβαλε πρωτοδίκως η Επιτροπή λόγω ελλείψεως ενεργητικής νομιμοποιήσεως των αναιρεσειόντων ως προς την προσβολή της επίδικης αποφάσεως. Το ίδιο ισχύει και όσον αφορά την ουσία της προσφυγής, δεδομένου ότι η πτυχή αυτή της διαφοράς συνεπάγεται επίσης την εξέταση στοιχείων, τα οποία ούτε έχουν εκτιμηθεί από το Γενικό Δικαστήριο με την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη ούτε έχουν συζητηθεί ενώπιον του Δικαστηρίου.

62 Κατά συνέπεια, η υπόθεση πρέπει να αναπεμφθεί ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προκειμένου αυτό να αποφανθεί επί της ενστάσεως απαραδέκτου με την οποία η Επιτροπή προβάλλει ότι οι αναιρεσείοντες δεν πληρούν τις απαιτήσεις του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

Επί των δικαστικών εξόδων

63 Δεδομένης της αναπομπής της υποθέσεως στο Γενικό Δικαστήριο, το Δικαστήριο επιφυλάσσεται ως προς τα σχετικά με την παρούσα αναιρετική διαδικασία δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Αναιρεί τη διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 19ης Ιουλίου 2017, BPC Lux 2 κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-812/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:560).

2) Αναπέμπει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

3) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)